

KAPITEL 1

GIUSEPPE CAGLIARI sad højt oppe på Everests sydøstkam. Hans lille bondske ansigt var dækket af hættten og brillerne, men hans højre knytnæve lyste op, hvid og nøgen. Det var i sig selv slemt nok. Men det bekymrede ham ikke længere. Han var helt optaget af at overveje sin fars gode råd. Spørgsmålet var selvfølgelig: Var rådet virkelig så godt? Faren havde sagt, at han bare skulle tisse i bukserne.

– Det vil give dig varmen, min dreng.

Men nu da Giuseppe gjorde, som far sagde, blev hans underbukser våde og slatne. Faren fortonede sig i stormen, og livet var igen en dis, et tågernes rige. Han kunne intet se. Ingen stjerner, ingen vidder, ikke engang Lhotse. Der var så fortvivlende ensomt, at selv han kunne mærke det, på trods af at han var hinsides virkeligheden og smerterne. Der var kun ensomheden, genfærdene og den besværede vejrtrækning i den tynde luft. Fandens også. Det var slut, og dog ... lige før havde bjergene dernede, Makalu, Cho Oyo og Kanchenjunga, strålet i et orange skær, der havde givet ham håb, og han havde været sikker på, at det nok skulle gå. Men så var mørket og kulden kommet, og han havde masseret sin hånd og sikkert fumlet.

Jetvindene havde flået ydervanten af ham, og derefter var alt blevet utydeligt; lydene, synsindtrykkene, hele bjerget. Uvejret måtte være taget til. Han anede det ikke. Stormen havde raset. Kun hans pandelampe lyste i mørket, og han var blevet siddende her og havde mumlet: "Stakkels mig, stakkels Giuseppe Cagliari," lige indtil hallucinationerne havde svøbt ham i deres varme tæppe. På en eller anden måde måtte han også have krænget sin

inderste handske af. Men nu måtte det være sen aften eller nat. Måske var det ved at blive morgen.

Solen står så hurtigt op i Himalaya. Hvor ville det være vidunderligt, hvis det lysnede, så han kunne få lidt varme, bare i fødderne. Ikke fordi han ville være bange for det. Han burde allerede være død. Vent lidt, var der ikke noget, der brummede? Eller fantaserede han? Jo, det skrattede virkelig. Han skrabede rundt med isøksen i sneen. Der lå en overraskende masse bras rundt om ham, en iltflaske, reb, en rygsæk, en masse ragelse, men forhåbentlig ikke noget lig. Han kunne ikke finde noget. Der var et spektakel i hans brystlomme. Det var radioen, den forbandede walkie-talkie – den ville et eller andet.

Orkede han at svare? Han kunne ikke klare idioterne i base camp. Hele formiddagen havde de prøvet at snakke ham og Paulo ned til lejr fire, til de fordømte vidder i Sydpasset. Men nu havde de vel opgivet håbet. Det hele var slut, og de ville sikkert bare trøste ham. Give den sidste olie. Han greb walkie-talkien med sin raske hånd, mens himlen buldrede. Det lød som torden. Det var da som pokker ...

– Giuseppe, her er base camp, skift.

– Hallo!

– Giuseppe, er det dig? Skift.

– Det er mig.

– Gudskelov. Du aner ikke, hvor glad jeg er for at høre fra dig.

Han genkendte stemmen.

– Hvem er det?

– Karin.

Karin selvfølgelig, svenskeren med den varme favn og den moderlige stemme, der var som et kærtegn.

– Hvordan går det? Skift.

– Jeg er i live.

– Hvad med Paulo?

Han overvejede at lægge på og skelede til sin hånd. Den var så underligt hård og træagtig.

– Død, tror jeg, sagde han, uden at vide om det var hånden

eller Paulo, han talte om. Hun svarede ikke med det samme, men han kunne mærke den stive skræk gennem hendes tavshed.

– Du tror ...

– Jeg tror, gentog han højtideligt, som om det var Gud og ikke Paulos død, han troede på.

– Kan du fortælle lidt mere?

– Helst ikke.

– Har du fået nok at drikke?

– Jeg spiser sne, sagde han. Sne. Ved du godt, at ...

Som i tåge, en anden slags tåge end den på bjerget, så han Karin nøgen i et varmt bad. Han ville fortælle hende om det, men havde på fornemmelsen, at det var upassende. Så blev han pludselig i tvivl, om han allerede havde gjort det. Liv og drøm smeltede sammen. Hans inderste blev en del af vidderne og mørket igen, og alt blev som sneen opløst i natten.

Han kunne huske de katolske messer hjemme i Napoli, en rød cykel han engang havde haft, og farens sølvstok som slog mod fortovet i Eboli, og det rørte ham. Han tog sig til brillerne med sin raske hånd, som om han ville tørre en tåre af her i 8400 meters højde. Men ydervanten stødte mod noget hårdt over øjenbrynene, og et øjeblik opfattede han det som en bule, eller et horn. Men så gik det op for ham: Det var is. Han var ved at blive dækket af kulden og den evige vinter.

– Jeg vil gerne ... begyndte han.

– Hvad?

Han vidste det ikke rigtigt.

– ... forladelse, mumlede han.

– Hvad taler du om?

– Mine synder!

– Du gjorde vel dit bedste?

Selv han kunne fornemme tvivlen i hendes stemme.

– Jeg var vred.

– Tal ikke så meget, Giuseppe. Prøv at hvile dig.

Hvorfor ville hun ikke lytte?

– Sådan en som Paulo, fortsatte han. Man fristes til at gøre ham ondt. Vise at han er menneskelig. Skift.

– Søde Giuseppe, glem alt det der!
– Paulo virkede så usårlig – som om alting prellede af på ham.
Men heroppe blev han en anden, og det kunne jeg godt lide. Vi byttede roller. Som i en svingdør.

– Hvad mener du?
– Jeg blev rasende. Skift.
– Du skræmmer mig.
– Jeg har ikke gjort noget, fortsatte han. Det tror jeg i hvert fald ikke. Jeg ved det ikke.

Men jeg fortryder alligevel ...

Han følte sig lammende træt og stiv. Men på trods af sin voksende lyst til at give efter for sønnen følte han trang til at tale eller ligefrem bekende, hvis der da var noget at bekende?

– Jeg har diskuteret det med min far. Han er blevet så ung, forstår du, på trods af sin stok. Sin sølvstok.

– Sidder du i nærheden af nogen iltflasker? spurgte hun.

– Ja helt sikkert, bestemt ... De ligger lige her.

– Er der noget i dem?

– Masser, masser ...

– Sørg for at få lidt ilt. Så er du nok snart hos os igen, sagde hun usikkert. Det gjorde ham vred.

– Løgnerske, hvædede han. Eller også tænkte han det bare.
Under alle omstændigheder hørte Karin det ikke.

Hun råbte et fortvivlet hallo, mens radioen skrattede monotont videre, indtil en anden vindomsust mandsstemme kom ind på frekvensen, tydeligvis uden at vide, at der var andre, der lyttede med.

– Satans, bandede hun, og så ud i det matte mørke.

Der brændte et par petroleumslamper på skrivebordet. Ude på gletsjeren var det urolige Khumbu-ifsald for en gangs skyld stille. Det var kun en time siden, at en enorm lavine havde buldret deroppe og havde spredt en fin tåge af støv og sne i lejren. Men nu hørte man meget lidt. Der lød ingen skridt på morænen, ingen stemmer eller radioer, kun blæsten der ruskede i teltdugen og bedeflagene. Det virkede, som om al energi var koncentreret omkring hende. Godt fyrré mennesker var stimlet sammen i teltet

på stole og madrasser på gulvet. Alle var alvorlige som i et kapel, og det irriterede hende. Hun kunne ikke holde deres højtidelige fortvivelse ud, selv om hun forstod den. Der var ikke noget at stille op. Alle de vilde planer, skitserne på tegneblokken og den febrilske radiokommunikation var og blev terapi. Hun kunne lige så godt give sig til at bede ligesom alle sherpaerne:

Oh Chomolungma! Lad din vrede ophøre!

Men hun måtte ikke blive handlingslammet. Ekspeditionen – med det nu idiotiske navn The Villari Everest Tour – var allerede en katastrofe. Mindst to klatrere var døde, og Giuseppe, den tidligere så tillidsvækkende leder, var ikke alene gået op mod toppen for sent om eftermiddagen og havde ført sine venner ind i uvejret og døden. Nu sad han neden for Sydtoppen og sagde forfærdelige ting i vildelse. Rædsomt! Fokuser på dem, der stadig kan reddes, tænkte hun. På Rick, Natalie, Sten, Lobsang, Sharon, Birgit og Ang Nuru. Hvor fanden de så ellers befandt sig.

– Hvad talte han om?

En stemme, der lød uforskammet irriteret, talte i mørket, men selv om hun blev stærkt påvirket af den, kiggede hun ikke efter, hvem den tilhørte.

– Jeg må have fat i Ang Nuru, mumlede hun bare og bemærkede endnu en gang, at teltet ikke just lignede en lejr i 5200 meters højde.

Følelsen af at befinde sig i et forblæst ingenmandsland var der godt nok, men der var også skabet til Paulos hvidvine, espressomaskinen, Apple-computerne, mikroovnen, satellittelefonen og tv'et. Herre Gud, for kort tid siden havde hun været så stolt af det hele. Nu virkede det bare prangende, som en alt for fornem indretning af et synkende skib.

– Pokkers til vanvid!

Den samme hæse stemme igen, samme foruroligende tonefald, som var mere henvendt til sig selv end til de andre i teltet. Nu vendte hun sig om og så, at det var Jacob Engler, og det rislede i hende, om ikke af velbehag, så dog med en følelse, der ikke hørte hjemme i en katastrofe. Hun fortrød endda, at hun ikke havde været mere omhyggelig med sit udseende, og selv om hun

var glad for, at kiloene var raslet af hende på vejen op og igennem den lange tid i lejren, følte hun sig lige nu gusten og havde næsten tømmermænd. Det var ikke mange timer siden, at hun havde skålet i champagne, fordi så mange havde nået toppen.

– Jacob, kan du ikke prøve at overtale ham til at gå længere ned? spurgte hun, og det var sikkert for meget at håbe på.

Alligevel sårede det hende, at Jacob bare trak på skuldrene og stirrede ud gennem teltåbningen mod halvkredsen af bjerge, der strålede i et uheldssvangert, ultraviolet skær.

– Vil du ikke bare tale med ham, fortsatte hun. Så nikkede han, den forbandede særling, og hun tvang sig selv til at smile på en måde, der bare gjorde hende endnu mere fortvivlet.

Hun frøs, lige så meget af ubehag som af kulden, der steg op fra morænen og åd sig ind i hendes knogler. Hvor var alt forandret! Kort efter frokost havde der været tyve grader varmt i lejren, og den gode, gamle stemning hang endnu i luften. Folk soled sig, og forårets rislende bække tegnede årer i jorden. Men så var de første foruroligende rapporter kommet. Bestigningen af bjerget gik for langsomt. Ekspeditionen sneglede sig frem, og efter klokken to havde hun bare ventet på, at selskabet skulle vende om, ned mod Sydpasset og lejr fire igen. Men det skete ikke.

Giuseppe var fortsat opad på trods af, at hjælpeguiderne Ang Nuru og Martin Christal havde protesteret, og mange af klienterne havde haft alvorlige problemer. Hun havde aldrig fået helt fat i detaljerne, og kommunikationen over radioen blev mere og mere forvirrende. Selv om alle i ekspeditionen til sidst var kommet op på toppen, og hun havde skålet i den fordømte champagne, havde hun ikke været glad. Situationen var så åbenlyst foruroligende. Mørke skyer rullede ind fra Pumori og Aba Dablam, og kort efter slog uvejret til på bjerget, og den fulde katastrofe ramte hende som et chok. De var udmærket klar over, at nogen kunne miste livet.

De havde gjort alt for at formindske alle risici, men et inferno som dette havde hun ikke engang hørt om før. Det var ufatte- ligt. Folk som Jacob Engler beskyldte dem for at være uerfarne og dumdristige, men hans kritik var urimelig. De havde alle sammen

trænet hårdt og blev ledt af professionelle som Ang Nuru og Giuseppe. Som Giuseppe! Hvor var hun dog træt, fuldstændig udmattet. Hendes tanker vandrede, og hun så Jörgen, sin storebror, for sig. En sommerdag for evigheder siden havde han taget hende med til et uopdaget sted, ikke så langt fra Hornborga-søen.

På det sted voksede der massevis af kløver, men hun kunne se på sin brors ansigtsudtryk, at der var mere ved det end som så, og ganske rigtigt: Der var sket en mutation, en af naturens nykker. Overalt skød firkløvere op. Hun var ti eller elleve år gammel og havde tænkt, at sådan et sted måtte bringe held til hele resten af livet. Bagefter havde hun puttet firkløvere ind i alle eventyrbøgerne hjemme.

– Du har brug for søvn, Karin. Du er helt bleg.

– Hvad?

Hun så drømmende ud mod Nuptses blege silhuet i dalen.

– Lad Jacob snakke med Giuseppe. Så leder jeg efter Ang Nuru.

Det var hendes kollega Chris, der talte, og Karin nikkede modstræbende. Hun så Jacob Engler gå hen mod radioen. Han så ud, som om der hang en tordensky over ham.

KAPITEL 2

DA JACOB ENGLER gik forbi det modfaldne selskab, var der virkelig et usynligt minefelt om ham. Det blev selvfølgelig opfattet på forskellige måder denne katastrofedag på bjerget. Kun få i teltet vidste, at han kunne udstråle den samme fjendtlighed i de mest fredelige øjeblikke, og at han i virkeligheden nok følte sig mere hjemmevant i krisesituationer som denne end i hverdagen.

Som ingen andre forstod han tragediernes sprog, hvorimod dagligdags samtaler bare forstærkede hans tungsind og fik ham til at komme med provokationer, som han i grunden selv syntes var barnlige. Ofte skræmte han folk. Han havde ar over begge øjenbryn og på højre kind, stumpede fingre, en let haltende gang, og øjne der skinnede af en så afgrundsdyb melankoli, at det gjorde folk usikre.

Men selv om han var vant til at møde mistænksomme blikke, var han uforberedt på reaktionen i teltet. Den forvildede bøn i folks øjne gjorde ham ilde til mode, og et øjeblik følte han en dyb trang til at komme væk. Han tænkte på Khumbila, bjerget som han havde set under vandringen op til base camp. Så gik det op for ham: Blikkene bad om hjælp. Folk troede, at han kunne redde situationen, og i et snuptag være oppe ved krisen i 8500 meters højde.

Det var en del af hans forbandelse. Lige så megen mistro han blev mødt med i andre sammenhænge, lige så overvurderet var han som klatrer. Han så på sit ur. Den var ti minutter i tolv, og udenfor var det dyb nat. Der var ikke en stjerne på himlen. En orkan hærgede på bjerget, og over femten mennesker var i livsfare.

Ingen henede kunne gøre noget for dem. Det var sandheden, og mere var der ikke at sige til det.

– Jacob!

– Ja.

Han lød unødvendigt fjendtlig, og Karin, hans skrøbelige landsmand, som han for kort tid siden havde aet over nakken, for sammen, som om han havde slået hende. Stakkels kvinde! Hendes verden var faldet sammen. Alligevel kostede det ham en kraftanstrengelse at nikke.

– Når du har talt med ham, kan du så tage derop? spurgte hun med den samme bøn i øjnene som alle de andre.

– Nej!

– Hvorfor ikke?

Hun så bekymret ud.

– Jeg kan ikke klatre derop nu, svarede han.

– Men vil du hjælpe os?

– Det ved jeg ikke.

Det murrede af fjendtlighed et par steder i teltet, og et øjeblik havde han lyst til at råbe ad dem, men han sagde ingenting. Han så bare på Karin og walkie-talkien og udstrålede sin ubestemmelige bisterhed. Selv om han aldrig ville indrømme det, var han mindre bekymret for staklerne deroppe end for sit eget eventyr. Han havde satset så utrolig meget, at han ikke ville kunne bære, hvis drømmen ikke blev til virkelighed. Han nægtede at sætte den på spil. En redningsaktion ville dræne ham for energi, især nu hvor han havde den forbandede gift i kroppen. Han ville få brug for alle sine kræfter for at blive den første i verden, der kom op solo ad sydvestvæggen. Desuden løb tiden. Monsunperioden nærmede sig, og de meteorologiske meldinger havde mistet det optimistiske tonefald. Han burde være taget af sted før!

– Men du vil tale med ham?

Han nikkede.

– Så må vi nøjes med det.

I Karins mund rummede ordene en tavs protest, og Jacob blev mod sin vilje mindet om alle dem deroppe. En hel række ansigter flimrede forbi hans indre blik. Mange af dem var fjollede typer,

som han ikke havde kunnet udstå i base camp, men som nu ... han skød tanken fra sig. I teltet blev der nu mumlet højere. Han kunne ikke høre nogen sætninger eller ord, men han fornemmede en forvildet understrøm i stemmehavet. I sin forvirrede tilstand tolkede han det som serier af bønner, der krydsede og modsagde hinanden. Uden at have nogen videre tiltro til resultatet greb han walkie-talkien.

Radiokontakten var elendig på grund af uvejret. Giuseppe havde virket helt færdig, hinsides dødens grænse. Sandsynligvis ville han ikke engang have kræfter til at svare og endnu mindre forklare, hvorfor han havde ledt sin ekspedition ind i dette inferno – ikke fordi der behøvede at være nogen forklaring. I den højde lurede galskaben lige om hjørnet. Den var indlejret i den tynde luft.

– Cagliari.

Italienerens stemme skrattede uventet hurtigt i apparatet. Det gyste i Jacob af ubehag, så han spurgte, sikkert alt for strengt:

– Giuseppe, hvad fanden er der sket?

Ordene forplantede sig som et stød gennem forsamlingen. “Vis dog for Guds skyld lidt hensyn,” hviskede en kvinde, og det irriterede Jacob. Hvis han skulle hjælpe, var han nødt til at forstå, hvad der foregik, og han kunne i grunden godt lide Giuseppe. De havde altid talt direkte til hinanden, og spørgsmålet var derfor ikke så hjerteløst, som det lød. Men måske skulle han også sige noget trøstende. Han fik aldrig chancen.

– Jeg førte dem op for sent, svarede Giuseppe.

– Du der plejer at være så omhyggelig.

– Jeg fik ondt af Rick.

Af Rick!

Den stakkels homoseksuelle australier, der havde mistet sin kæreste på Everest i 1988. Siden da havde han fire gange forgæves prøvet at bestige bjerget som led i sit sorgarbejde. Nu, den femte gang, havde han klaret det, men for sent. Alt for sent. Efter klokken to om eftermiddagen bør ingen stå på toppen. Men i dag havde Giuseppe Cagliari af en eller anden grund ladet flere af sine klienter nå den, så sent som klokken fem eller endda senere.

- Ville du for enhver pris have ham op?
- Han var desperat.

Desperat?

Jacob studsede over ordvalget. Ingen skal føres til Everests tinde, fordi han er desperat. Selv om følelser kan sløre selv den skarpeste vurderingsevne, forekom det usandsynligt, at Giuseppe ville sætte en hel ekspedition på spil for en fyr, der ikke hørte hjemme på bjerget. Så vidt Jacob kunne huske, manglede Rick flere tæer, ligesom han selv, men Rick var ikke af samme støbning, og efter ulykken med kæresten havde fyren svært ved at klare kulden.

- Du var vred på Villari, sagde du.

Stormen tudede i mikrofonen, som om bjergets mørke øde blæste helt ned til teltet, og Jacob troede, at han havde tabt forbindelsen med Giuseppe. Man hørte ikke et åndedrag, ikke en knitren, kun stormens tuden, der flød sammen med walkie-talkiens skratten. Men så kom et hæst svar, udtalt med den dybeste bitterhed:

– Hvem fanden var ikke vred på Villari? Selv du var det vel en gang imellem.

Vrøvl, overvejede Jacob at sige. Men han sagde ikke noget. Ikke bare for at vise hensyn. Han tænkte på sin skoletid og på, hvor misundelig han kunne være på typer som Villari, disse mennesker der tog alting som en selvfølge og virkede fuldstændig sorgløse.

- Hvad skete der med ham? spurgte han i stedet.
- Han var ikke så stærk, trods alt.
- Hvad mener du?
- Jeg førte ham ind i mørket og helvedet. Har du set min hånd?

Den er hård som sten.

Jacob tog sig til hovedet. Han blev usikker på, hvordan han skulle forholde sig til samtalen.

- Jaså, sagde han.
- Men alligevel kan jeg godt bevæge den. Er det ikke sært?

Jacob kiggede ud gennem teltåbningen. Et par gule og blå telte lyste landskabet op, som små kulørte lygter. Her og der lå der sne på jorden, ellers var der kun sten og grus, intet grønt. For første

gang siden han var kommet, længtes han hjem til det trøstesløse liv i Stockholm.

– Du klarer dig med én hånd, sagde han.

Han troede ikke et øjeblik selv på det.

– Det er lige meget. Munkene er her hos mig.

– Munkene?

Jacob sukkede, ikke voldsomt overrasket. Han vidste, hvor let hallucinationerne kunne komme til en på den højde, især når kroppen var nedkølet. Han havde selv oplevet det og havde fået forståelse for, at syner kan være en trøst. De er ikke ligesom drømme, der også kan skræmme. Hallucinationerne er som kærtegn. De rækker ud mod en, som en hjælpende hånd. Han tænkte på det med en næsten morbid kærlighed.

– Det skal nok gå. Det bliver en behagelig rejse, sagde han med forbløffende oprigtighed, selv om han maskerede det med en vis tvetydighed.

– Kan du høre, hvordan de synger?

– Ja, sagde han. Det kan jeg.

KAPITEL 3

GIUSEPPE CAGLIARI kunne virkelig se munke: skaldede, runde munke i røde kutter og bare fødder. Munkene messede en sang, som blev akkompagneret af stormen, eller som måske simpelthen var stormen. En øde tuden skar igennem tonerne. I Giuseppes ører blev det til en sørgesang for bjerget og det døende landskab.

– Kan du høre det?

– Har du tjek på de andre? spurgte Jacob Engler.

Det var da for helvede klart, at han ikke havde tjek på dem. Han ville ikke engang tænke på dem. Han prøvede at lytte til sine munke og være ligeglad med Engler. Bare tanken om sådan nogle ekstremister, sådan nogle fuldblodsklatrere, gjorde det hele værre.

– Det ved jeg ikke, svarede han.

– De vil have, at jeg skal tage op på bjerget i morgen tidlig. Jeg er nødt til at forstå, hvad der sker.

– Tal med Ang Nuru.

– Vi ved desværre ikke, hvor han er. Det hele er ét stort kaos.

Ét stort kaos.

En bølge af fortvivelse brød igennem hans apati, og han så ud i mørket. Først ret ligegyldigt, så mere og mere forvirret. Munkene var væk, og måske anede han, hvad de i virkeligheden var. Han tænkte på de blå grotter på Capri og på en pige med lyst hår, som engang havde kærtregnet hans nøgleben. Brudstykker af hans liv hvirvlede rundt som snefnug i stormen. Han kiggede på sin hånd igen og på en lynlås ved sit lår. Der steg en fjern smerte op fra begge hans ben, de nærmest brændte, og det betragtede han som et godt tegn, en gnist af liv. Men ikke engang det kunne han

fokusere på. Det hele var så underligt. *Ét stort kaos.*

– Hvad?

Nu sagde Jacob igen noget, mere melodisk, ikke så hårdt som før, snarere faderligt. Giuseppe glemte Jacobs sammenbidte ansigt og strenge bjergmoral og kom igen til at tænke på stokken, den gamle sølvstok, der slog mod fortovet i Eboli, og han kiggede ud i mørket efter sin far. Han havde været der, lige før munkene kom. Men nu stod vidderne livløse på ny. Eller var der noget, der svævede rundt deroppe? Fugle? Var det muligt? Eller for resten ... Var der ikke noget med, at der fløj krager omkring helt heroppe, hæslige, sorte djævle, som åd af ligene? Han vidste det ikke. I walkie-talkien snakkede Jacob om Gasherbrum, og det mindede ham svagt om et eller andet, så han prøvede at lytte efter, men nu var Jacob der ikke længere, og det var også lige meget. Han følte sig som en letvægter i forhold til svenskeren. Nej, han klarede sig bedst selv, især nu ... hvor munkene var kommet tilbage. Han kunne høre dem. Nu sang de ikke længere, de mumlede. Han ville gerne spørge dem, hvad de mumlede om, men han glemte det og tænkte igen på Rick, stakkels Rick, som han havde sendt ned med Pasang Tenji og Nima Rita.

Havde han overlevet? Giuseppe håbede fortvivlet på det. Selv nu i apatiens tåger håbede han, og han skammede sig over det. Han havde rusket og revet i Rick for at få ham op, men de andre ... Jo ... han syntes da også, at det var synd for dem, for Natalie, Ang Nuru, Peter og de andre. Men Paulo, den eneste i gruppen han mente at have styr på – sørgede han over ham? Ikke et sekund! Han opfattede det som en triumf, at han havde overlevet Paulo. Som hævn for al den smerte, Villari havde påført ham gennem årene, ikke bare med al hans succes, men med hans behov for at ydmyge og fornede. Nærmest ubevidst hamrede Giuseppe sin bare hånd i sneen. Han kunne ikke mærke noget, men kom i det samme i tanker om noget af det, der var sket på bjerget. Det var, som om en rusten filmfremviser blev tændt. Erindringsbillederne kom dansende frem, slørede og hoppende, og han kunne se sig selv på Sydtoppen, på vej op.

På det tidspunkt havde vejret stadigvæk været til at have med at

gøre, og langt under dem lå bjergene, skyerne og en horisont, der krummede ude i det fjerne. Men ingen af dem havde haft kræfter til at glæde sig over det. De var voldsomt og livsfarligt forsinkede, og det var selvfølgelig i alt væsentligt hans skyld. Han burde være vendt om med ekspeditionen langt tidligere. Men han havde truffet en række forkerte beslutninger. Måske var det, fordi han ledte en så omtalt ekspedition. Folk havde betalt 70.000 dollars for en plads, og han havde villet prøve bare lidt mere, på trods af at han også selv var begyndt at tvivle. Der var bare det, at Villari havde taget iltmasken og brillerne af og havde vist et ansigt, der var så ynkeligt og skræmt, at det burde have vakt hans medfølelse.

Men der var sket det modsatte. Skadefryden var krøbet frem i ham. Hævn tørsten var vågnet. Måtte Gud tilgive ham! Han havde ladet fortidens skygge formørke bjergene, allerede før de sorte skyer var kommet. Åh, hæslige tanke!

Giuseppe stirrede på sin walkie-talkie, lettet over at den ikke længere skrattede. Så børstede han sne af brillerne og stirrede ud i det piskende helvede.

300 meter længere nede ad bjerget sad Natalie Aubrey, Sten Jørgensen og Lobsang Dorje og ventede på hjælp. Ingen af dem havde noget begreb om tiden. De vidste heller ikke, hvornår Ang Nuru var forsvundet for at hente forstærkning, eller hvad det nu var, han skulle. Men det føltes, som om det var en evighed siden, og Natalie holdt krampagtigt fast i primussen og walkie-talkien. Hun kaldte sikkert base camp alt for ofte, og selv om kontakten med Karin betød alt for hende, blev hun irriteret over formaningerne:

– Hold ud! Kæmp videre! Hold jer varme!

Hun gjorde for helvede, hvad hun kunne. Hendes højre fod var skadet, hun havde sikkert brækket anklen, og der var ikke noget, der var let eller ligetil. Guderne skulle vide, at hun kæmpede, men man kunne ikke sige det samme om Sten.

– Jeg er for gammel til det her, mumlede han og virkede, som om han allerede længtes efter apatien og døden.

Det var ikke kun de andre, det var også jorden og vidderne, der

lod til at have forladt hende, og uanset hvor inderligt hun håbede, tvivlede hun også på, at der ville komme forstærkning. Hun spekulerede på, om Ang Nuru selv troede på, hvad han havde sagt. For hvordan skulle hjælpen finde dem?

Der var ingen pejlemærker, bare uigennemtrængelig tåge og mørke. Og så en bidende kulde, der frøs hendes øjne og tanker til is. Hun havde lyst til bare at lukke øjnene og forsvinde, men nej. Hun måtte ikke give op, aldrig nogensinde. Hun prøvede at tænke positive tanker og se sin seng hjemme i Paris for sig, dunpuden, det ødelagte kukur – eller hvorfor lige det? Det havde aldrig betydet noget. Så hellere tæppet, der smøg sig om kroppen, og hænder der strøg hende over håret og croissanterne om morgenen.

Hun var nødt til at drikke noget. Det var altafgørende. Før afrejsen havde hun hørt det til bevidstløshed: Heroppe mister man op til otte liter i døgnnet, og hvis man ikke drikker som en vild, tørrer man ud, og så er der øget risiko for højdesyge, kuldeskader, blodpropper og alt muligt andet djævelskab. Hun fik febrilsk fundet frem til sin flaske. Der var en del tilbage, men hvorfor kom der så ikke noget ud? Ikke en dråbe fik hun. Den forbandede sportsdrik var frosset til is, og det var fuldstændig vanvittigt.

Det var simpelthen for frygteligt. For at få lidt varme rejste hun sig og hinkede lidt på sit raske ben. Det så sikkert komisk ud, hvis Gud i sin ligegyldighed ellers havde lyst til at se ned. Men hun holdt ud længe – lige indtil pandelampen gik ud. Først blinkede den. Så døde den, og der var ikke noget at gøre ved det. Hun opfattede det som et tegn: Nu skal jeg dø! Det skal jeg virkelig. Nu! Og selv om hun havde flere batterier i jakken, opgav hun. Hun lagde sig ned for at forsvinde. I det samme tændtes en stjerne. Det troede hun i hvert fald. Højere oppe genlød en ensomt klagende tuden. Bjerget brølede sin sorg ud, og i hendes krop voksede kulden som et levende væsen, der åd sig indad mod hjertet.

Jacob stod stadig med walkie-talkien i hånden og vidste, at han burde sige noget. Men han havde ikke noget at tilføje, ikke noget

de havde lyst til at høre. Han var et vrag. Abstinenserne hærgede i ham, og han hverken kunne eller ville hjælpe. Derfor rystede han bare på hovedet og spankulerede ud.

– Går du derop, eller hvad?

Aldrig i livet, tænkte han, og blev stående i teltåbningen med ryggen vendt mod forsamlingen.

– Jeg går derop i morgen tidlig, svarede han. Måske havde han hele tiden vidst, at han ikke kunne undslå sig, eller også blev han påvirket af Karins nervøse skikkelse, som han ikke kunne se, men kun fornemme som et vedholdende nærvær bag sin ryg.

– Du kan låne iltudstyr af os.

Ilt! Han havde lyst til at spytte ordet ud. Men han sagde ingenting. Han gik bare ud, og ved en af de buddhistiske varder standede han forpustet op. Noget glødede i hans krop, og han greb fat i det lange reb med bedeflag, der strakte sig langs varden. Så for der en djævel i ham. Han rev rebet ned, og her i Sherpaland var det ikke nogen uskyldig drengestreg. Det var nærmest det mest ildevarslende, man kunne gøre. Forvirret iagttog han de mangefarvede flag dale mod jorden og lægge sig til rette som en slange.

Bagefter, i sit telt, rodede han gennem medicinforrådet uden at finde noget, der kunne bruges. *For satan i helvede!* Hans soloklatring ville aldrig blive til noget. Aldrig nogensinde. Det vidste han nu. En anden, måske Franz Mosel, ville gøre det i stedet for. Han forbandede alle i lejren, alle de idioter og amatører der svinede bjerget til med deres påfuglefjer. Han kastede et rasende blik på sin udrustning på teltgulvet, som han ellers plejede at omfatte med ømhed: Den gamle isøkse med skaftet af limet bambus, sneankeret, rebene, jumaren og poserne med den frysetørrede mad. Han begyndte langsomt at pakke.

Kort efter lagde han hænderne over kors foran brystet. Det så ud, som om han bad eller mediterede. Men fra armene og ind mod hans hjerte krøb en lammende angst. Normalt kunne han håndtere den nogenlunde, men i den senere tid var angsten blevet værre, måske fordi han ikke længere var sikker på, at det var sjælen, der råbte om hjælp. Måske var han virkelig syg. Når han tænkte

på det, blev symptomerne værre, og så drømte han sig hjem til Stockholm, til en af morgenerne i det blå flisekøkken, ligesom han havde gjort lige før i messeteltet.

Hans længsel var lige så besynderlig nu som før, for i virkeligheden var de morgener sjældent særlig rare. Til hverdag kom Jacob nemt til at kede sig og blive rastløs. Indimellem så rastløs, at det lammede ham, og så magtede han næsten ikke at røre sig. Det var bjergene, snarere end lejligheden, der var hans hjem. Han lyttede uroligt ud mod lejren. Isfaldet knagede.

De mange varme dage før uvejret havde fået meget i gletsjeren til at tø, og overalt skrattede det fra radioforbindelser. Folk talte eller hviskede ophidset sammen. Hele teltbyen var vågen, selv om det var sent. Uden så meget som at prøve på at sove lå Jacob og stirrede ud gennem teltåbningen. Først ud på de små timer pakkede han den sidste udrustning ned. Kort tid efter lød der skridt uden for teltet.